Den sedmý – doma je doma

V 6.00 ráno nastupujeme do stejného taxi a opět se vidíme po týdnu s naším alžírským řidičem. Kupodivu opět prší, ale co je pozitivní, již nejede náš průvodce a tak se všechny naše kufry přesně vejdou do auta, jen Jirka bude pár hodin trošku utlačovaný, hlavně, že je všechno v suchu. Vyrážíme po zatopených cestách směr Alger na letiště, opět nás čeká asi 5 hodinová cesta, když půjde vše dobře. Po půlhodině sjíždí řidič z hlavní silnice někam do temných uliček, myslel jsem, že jde načepovat benzín, ale on něco sdělil v jejich Kabylském jazyku (směs arabštiny a francouzštiny) a zmizel v nějaké budově. Koukám trošku jako opařený, ale pak nám to dochází, když zde vchází další a další lidé, je čas modlitby. Islám zde vyznává drtivá většina alžířanů, po 15 minutách je vše jak má být a my můžeme pokračovat dále. Předjíždíme opět v nemožných situacích auto za autem a blížíme se tak svému cíli. Po 3 hodinách si děláme pauzu na toaletu, kluci jsou šťastní, opět nacházíme „turecké toalety“ a oni tak mohou dělat fotodokumentaci, dáváme si svačinku a pokračujeme dále. Najíždíme konečně na dálnici, která se dá nazvat normální cestou, těsně před letištěm vidíme velkou bouračku, ale naštěstí se nám vyhnula a my dojíždíme s velkým časovým předstihem na letiště.

Byli jsme informování, že zde probíhají mnohem větší kontroly, než u nás a také, že ano. Již před vstupem do haly prochází naše zavazadla rentgenovou kontrolou, ale nic nepašujeme, tak hurá do odletové haly. Máme ještě 2 hodinky čas, tak dojídáme naše sladkosti a kluci opět vítají své mazlíčky, které 5 dnů v podstatě ležely ladem – mobily a tablety. Poté se vydáváme na další kontrolu a jdeme si odbavit naše zavazadla, vše probíhá bez problémů od té doby, než chceme jít k naší odbavovací hale. Opět musíme vyplnit ty úžasné dotazníky o vstupu, jak jinak, než ve francouzštině ☺, dostáváme potřebné razítko a hurá do odletové haly, procházíme dalšími 2 kontrolami a dostáváme se již k našemu letu, vše vypadá v pohodě, jdeme nakoupit alžírské suvenýry, magnetky, datle, medy…

Letadlo má odlet v 14.25 a potřebujeme odletět včas, protože na přestup na vlak ve Vídni máme jen jednu hodinu, což se dá stihnout jen za pomocí taxi. Usedáme do letadla 20 minut před odletem, ale tady začíná krásný příběh. Po půlhodině začínám být jemně nervózní, protože se nic neděje, letušky pobíhají sem a tam a usmívají se. Po dalších 15 minutách se stav kupodivu stále stejný, jen s tím rozdílem, že už přicházejí piloti. Pak jsme už v klidu, vlak stihnout nemůžeme, tak pojedeme tím dalším za hodinu s přestupem v Brně, což už je 3 hodinové zpoždění oproti plánu a to ještě budu muset řešit jízdenky, protože je máme pevné právě na vlak, který nestíháme… Po další půlhodině jsem však opět jemně nervózní, protože se sice máme již připásat, ale to je tak všechno, za chvíli nám dávají noviny, odmítám, raději bych už i letěl. Po necelých 2 hodinách sezení v letadle se odpoutáváme od země – konečně! Všichni se usmívají, však o nic nejde, hodina sem, hodina tam. V 18.10 přistáváme (vlak jede v 19.07), samozřejmě jako naschvál přijíždí autobus, který nás odváží do letištní haly, kde je cca 50 lidí ke kontrole na pas, tlačíme se, co to dá. V 18.30hod. běžíme k našim zavazadlům, jsou tam jen některé a na ostatní musíme čekat. V 18.38 běžíme k taxíku, vlezou se jen 3 kufry, tak si beru jeden na kolena a hurá na Hauptbahnhof, řidič říká, že když jde vše dobře, za 20 minut se to dá stihnout, tak ho trošku popoháním a frčíme k vlaku. V 19.01 jsme na našem nástupišti, 3 minuty před příjezdem vlaku, pohodička, maňána ☺.

Pak už jde vše podle plánu, přestupujeme ještě v Brně a hurrá do Ostrava City, kde nás vyzvedává pan Frank a o půlnoci jsme jako na koni po 18 hodinové cestě opět ve F-M. Stejně je to legrace, dopoledne potkáváme sady pomerančovníků a večer se boříme ve sněhu… ☺

Bylo to krásné dobrodružství, ale jak se říká, doma je doma…